

הדור שלי

כנער מתבגר חשבתי
שאלג'ין ביילור הוא דינוזאור ששירת בצבא נפוליאון
עם הקונברס המצחיקות שלו,

ושלקריירה של לארי בירד לא הייתה התחלה
ולא יהיה סוף,

שהוא תמיד יהיה כאן

הבלונדין התמיר הזה
ולא רק בשביל לקחת אליפויות.

בינתיים צ'ארלס בארקלי התחיל
וסיים קריירה מפוארת,

ושאקיל אוניל,
כן, ההוא מלואיזיאנה סטייט,
עוד מעט פורש.

ה-NBA כבר אינו כה גדול
ומבוגר
כפי שנראה אז
במסך הקטן של ה-Middle East Television
למרות שהמשחק השתבח
מעבר לכל דמיון
וסדרות הפלייאוף
מוקרנות על מסכים של חמישים אינטש
בבתים של מי שאינם אוהדי כדורסל..

ומי ששיחקתי מולו בליגה לנוער
כבר זכה להניף גביע אירופה לאלופות..

קצב המשחק עולה,

אני נדהם

כמו כולם

אבל ה- NBA כבר אינו כה גדול

ומדהים

כמו רמת המשחק שבו..

מהי אגדת כדורסל?

את זה אני לא יודע
למרות שישנן רבות כאלה,

אבל אני מדבר

על ה- NBA

בלשון בני אדם

בגלל שיש משהו גדול מזה,

ואפילו מאמריקה בכללותה,

ואפילו לארי בירד כבר איננו האגדה מבוססון,

אלא סוכן נוסע עם תספורת קצרה..

האם נותר עדיין מקום לאגדה

לנערים שהתבגרו

והבינו

ששחקנים מסרטונים בשחור לבן

פתאום קרובים להם הרבה יותר מ..

ושתליית נעליים של כל כוכב

שליווית,

אף אם לא אהבת,

היא גם הפרישה שלך..

לא מהקצב או אהבת המשחק,

אלא מכל יום שעובר

של עבודת כוכבים במגרש,

צפייה

או כל דבר אחר,

פרידה יותר אמיתית

מכל הפרישות המפוארות..

גם של אלו

מהיכל התהילה.